

vel heller ikke Tvivl om, at der netop paa Grundlag af, hvad der er fremkommet under Finanslovbehandlingen, er blevet foretaget Rettelser i Administrationen og Ændringer i Lovgivningen.

Det Omraade, jeg gerne vilde henlede Opmærksomheden paa, er det, der slutter sig til Loven om Behandling af forbryderske og forsømte Børn og unge Personer. Jeg mener nemlig — og jeg har nogen Erfaring paa dette Omraade —, at der begaas visse Fejl af Administrationen, som kunde rettes, naar man bliver gjort opmærksom paa dem. Paa Finansloven omhandles dette paa Justitsministeriets Budget, § 20. Man ser der, at der stilles Forslag om at forøge Bevilningen til Kontorhold for Overværgeraadet med 4,700 Kr., og dette Forslag begrundes i Anmærkningerne til Finansloven med, at Arbejdet for Overværgeraadet er i rivende Vækst: I Aaret 1909 er Antallet af Børn, der ere blevne anbragte gennem Overværgeraadet, steget fra 1,978 til 2,827, og Antallet af de Sager, som ere blevne ekspederede gennem Hovedkontoret, er steget fra 8,347 til 10,605. Det er i Virkeligheden nogle overordentlig sørgelige Tal. De forklares for en Del ud fra de sørgelige Forhold, som det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe) med saa stor Varme skildrede forleden Dag, og jeg mener, der er Grund til at gøre nogle Bemærkninger her. Værgeraadenes Arbejde er et overordentlig ansvarsfuldt Arbejde, derom er der ingen Tvivl, og jeg er bange for, at Forholdene for Værgeraadene, navnlig i de store Byer, ere saadanne, at det er overordentlig vanskeligt, for ikke at sige umuligt, for dem at gøre deres Arbejde saadan, som det helst skulde gøres. Det, der her maa kræves, er først og fremmest, at de komme i personligt Forhold til de Børn, de skulle have med at gøre, og de Hjem, hvorfra disse Børn ere udgaaede, og naar man forudsætter Værgeraadskredse paa indtil 10,000 Indbyggere, er det saa at sige umuligt at komme i dette personlige Forhold til Hjemmene og til Børnene.

Der er jo to Slags Børn, Værgeraadene have med at gøre, nemlig, som de benævnes her i Loven, forbryderske og forsømte Børn. Med Hensyn til de første, forbryderske Børn, maa jeg sige som min Mening, at man skal være uhyre varsom med at bringe Børn ind under denne Kategori. Der skal meget til, før man kan sige om et Barn, at det er et forbrydersk Barn, og Værgeraadene maa være overordentlig forsigtige, naar der kommer Anmeldelse om

et saakaldet forbrydersk Barn. Her gælder det om en virkelig personlig Undersøgelse af dette Barns Forhold og af Hjemmet, det er udgaaet fra. Det er f. Eks. urimeligt at sætte hele Værgeraadapparatet i Bevægelse, fordi der kommer en Anmeldelse om, at en Dreng har stjaalet en Due, eller om, at en Dreng, der har en uimodstaaelig Trang til at beskæftige sig med fysiske Apparater, har stjaalet nogle saadanne. Det, man skulde gøre med en saadan Dreng, var, at man straks skulde sætte ham i Lære hos en eller anden Mekaniker, som vilde tage sig af ham. Nu sætter man derimod hele Værgeraadapparatet i Gang for at faa ham anbragt paa en Opdragelsesanstalt, og derved vil han mange Gange kun blive bragt længere og længere ned.

Med Hensyn til de forsømte Børn mener jeg, at man fra alle Sider bør gaa frem med den allerstørste Varsomhed. Jeg har det Indtryk, at Værgeraadene, i alt Fald med de store Værgeraadskredse, meget ofte blive som en Politiret, hvor Børnene staa som Anklagere af Fader og Moder. Det er imidlertid en meget farlig Stilling at bringe et Barn i, og man skal være i højeste Grad forsigtig med at gøre det. Jeg er klar over, at der er Hjem af en saadan Beskaffenhed, at der ikke er andet at gøre end hurtigst muligt at faa Børnene bort derfra ind under bedre Forhold, og hvor Børnene med fuld Ret optræde som Anklagere overfor Forældrene. Men jeg er ogsaa sikker paa, at i mangfoldige Tilfælde er det faktisk Fattigdom, som er Skyld i, at Børnene vanrøgtes. Der maa derfor overhovedet tages paa de Forhold med megen Varsomhed. Det er her saa fine Traade, man kommer til at gribe i, at man meget let kan komme til at rive noget i Stykker, som ikke burde rives i Stykker. Det er muligt, at blot en Smule Pengehjælp kunde bøde paa, hvad der var i Vejen. Jeg har da tænkt paa, om ikke passende de store Bidrag, der komme ind paa Børnehjælpsdagen, kunde faa Anvendelse her. Jeg henstiller i hvert Fald denne Tanke til dem udenfor dette Ting, der have med Fordelingen af disse Midler at gøre. Saa vidt jeg ved, gaa saa at sige alle disse Indtægter til Institutioner, som i Forvejen burde være saaledes stillede, at de ikke skulde behøve at modtage saadanne Gaver. Her var Anvendelse for dem. Her kunde man komme til at gøre Nytte med disse Penge ved at yde Hjælp til Hjem, hvor Forholdene ere saa ulykkelige, at de kunne blive Grund til, at Børnene skeje ud. Men for at Værgeraadene skulle kunne gøre